

Dat gaat naar Rome toe

*een verslag van zes weken bij het WFP in
Rome*

Tekst en foto's: Ingrid Jansen

Proloog

In 2006 werd mij een detacheringsklus aangeboden in Rome. Zes weken in de stad waar alle wegen naartoe leiden. In die tijd heb ik een blog bijgehouden voor de collega's thuis. Dit is heel het verhaal. Met innige dank aan de collega's die op mij ingesproken hebben toen ik in eerste instantie de klus niet aandurfde.

Zo begon het

Een aantal mensen heeft in de wandelgangen al iets hierover gehoord, een aantal weet nog nergens van. Ik word vanaf 25 juni tot en met 28 juli gedetacheerd bij het United Nations World Food Programme - kortweg WFP - in Rome!

HOE KOMT DAT ZO?

Het bedrijf TNT Express, een zusje van TPG Post, doet in het kader van maatschappelijk verantwoord ondernemen veel voor het WFP. TNT Express is een klant van Ordina. Voor één van de klussen hebben ze iemand nodig die verstand heeft van Oracle Forms-applicaties. Aangezien TNT Express die in de eigen organisatie niet heeft, hebben ze bij Ordina gevraagd of die iemand hebben. En aangezien wij sinds 1 januari jongstleden bij Ordina horen is die vraag dus bij Vertis (waar ik werk) terecht gekomen.

Men heeft vervolgens, zoals te doen gebruikelijk, uitgezocht wie het beste bij de gevraagde kennis en kunde past. En toen is mij CV boven komen drijven.

WAT GA IK IN ROME DOEN?

Het WFP draagt zorg voor het vervoer van voedsel vanaf waar het ingekocht wordt naar waar het nodig is. Bijvoorbeeld nederlandse melkplassen vervoeren naar aardbevingsslachtoffers in Indonesië. Om te kunnen bijhouden wat waar is, waarheen het op weg is, wanneer er waar aangekomen is en dergelijke heeft het WFP een Oracle-forms-maatwerk-applicatie die COMPAS heet.

Momenteel heeft iedereen zijn eigen oracle-database en zijn eigen compas-installatie. Periodiek worden de gegevens van alle lokale installaties gesynchroniseerd met het hoofdkantoor in Rome. Daardoor kan het zomaar 6 à 7 weken duren voordat op het hoofdkantoor de gegevens binnenkomen en daardoor loopt het hoofdkantoor qua gegevens altijd achter.

Aangezien de WFP'ers dat erg lastig vinden is het idee ontstaan om de centrale COMPAS die op het hoofdkantoor draait via Citrix aan te bieden als published application. Net zoals

bijvoorbeeld ApplicationNet dat doet. Omdat de internetverbindingen vanuit de derde-wereld-landen vaak niet bepaald optimaal zijn (in diep donker Afrika heb je geen ADSL), moet getest worden of de performance wel oké is. Als Citrix problemen oplevert, moet ook worden bekeken welke aanpassingen COMPAS nodig heeft om die te verhelpen.

En tenslotte moet ook op papier worden gezet welke risico's er verder nog kleven aan centralisatie. Bijvoorbeeld: nu is het zo dat iemand in zijn eigen database alleen zijn eigen gegevens ziet, maar als hij inlogt op het centrale netwerk ziet hij alles van iedereen. Dat lijkt me niet helemaal de bedoeling.

Al met al een beste kluit om dat allemaal uit te zoeken en in een impactanalyse te gieten. Verder ga ik in mijn vrije tijd natuurlijk uitgebreid de toerist uithangen! Ik ben nog nooit in Rome geweest, en ben van plan om in de weekenden een flink potje sightseeing te gaan doen.

Ik zal wekelijks een verslagje op mijn website (proberen te) zetten, zodat jullie allen op de hoogte blijven van het reilen en zeilen in het zonnige zuiden.

De Heenreis

ZONDAG 25 JUNI, 'S OCHTENDS.

De koffer staat gepakt, de papieren liggen klaar en alles is aan kant en opgeruimd. Klaar om naar Rome te gaan dus!

Mijn reis gaat via de bus en de trein naar Schiphol, waar ik Ferry Spaan van TNT Express zal ontmoeten. Samen vliegen we dan naar Rome. Aangezien we beiden in hetzelfde hotel logeren, delen we na de vliegreis ook een taxi naar het hotel.

De bus was mooi op tijd en de trein vertrok ook netjes op tijd. Tot aan Assen was alles rustig, maar in Assen liep de trein helemaal vol. Allemaal mensen die de vorige dag bij de TT waren geweest en nu naar huis gingen. Dat gaf een hoop lawaai. Er waren een paar kinderen bij, de één had een MP3-spelende mobiele telefoon zonder koptelefoon (en ze hield kennelijk van house ook nog; net één van de weinige muzieksoorten waar ik een hekel aan heb *grom*). De ander had van zijn ouders een oranje-voetbal-radio-WK-souvenir gekregen. En hij vond hem maar wát leuk; heel de tijd zat hij daarmee te hannesen. Een rustige zondag kon ik dus wel vergeten. Nouja.

Daarna op Schiphol was het best al wel vol met vakantiegangers. Aangezien ik best wel verformfaaid uit de trein kwam, heb ik eerst maar even de lift genomen naar het panoramaterras (natúúrlijk!) alwaar ik wat gedronken heb en wat foto's gemaakt. Daarna naar de incheckbalie. Ik kreeg van Ferry namelijk een SMS-je dat hij al ingecheckt was en bij de gate was. Dus ik inchecken en naar de gate. Daar moesten we best wel lang wachten. Het vliegtuig zou vertrekken om kwart over acht, maar er was behoorlijk slecht weer boven Duitsland. Door dat slechte weer hadden de vliegroutes niet zoveel capaciteit als anders, zodat we moesten wachten totdat er een gaatje was voor ons. Eigenlijk

stonden we dus aan de grond al in de file. Uiteindelijk gingen we vijf kwartier te laat toch nog weg, dus de vertraging viel wel mee. Door dat slechte weer hadden we onderweg wel een klein beetje turbulentie. Het was dus een hobbelig ritje.

Toen we uiteindelijk geland waren en veilig en wel onze bagage opgehaald hadden, was het inmiddels half één 's nachts. En toen kwamen we er achter dat we moesten wachten bij de taxistandplaats. Alle andere passagiers wilden ook een taxi.

Dus het enige wat ik toen nog wou was naar het hotel en slapen !! En dat is ook precies wat ik toen gedaan heb. Ferry en ik zijn naar het hotel gegaan, ingecheckt en toen lekker ieder naar onze eigen kamer en lekker slapen. Eindelijk.

De eerste week

MAANDAG, 26 JUNI

Na dat latertje van gisteravond is om zeven uur opstaan best wel lastig. Toch heb ik het gedaan. Dan kan ik mooi mijn koffer uitpakken voor het ontbijt. Ik heb met Ferry afgesproken om half negen in de ontbijtzaal. Eigenlijk mag ik daar niet ontbijten, want dat zit niet inbegrepen (ik heb een appartement, geen kamer). Maar voor deze éne keer doe ik het toch. Ik heb immers nog geen tijd gehad om boodschappen te doen.

Daarna lopen we naar het WFP. Ik let goed op, want straks moet ik die weg alleen weten te vinden. Gelukkig blijkt het heel makkelijk te zijn; ik kan gewoon de straat uitlopen. Bij het WFP moet ik eerst een visitor's pass hebben en daarna regelen we allereerst mijn definitieve pasje. Met die pas kan ik gewoon in en uit lopen en hoef ik niet steeds door de security heen. Met een visitor's pass moet dat wel. Bij de ingang lopen we Joachim Gröder tegen het lijf, mijn voornaamste contactpersoon hier. Hij is Duits, maar lijkt al behoorlijk ver-italiaanst te zijn. Maar hij is wel heel aardig en vriendelijk en dat zijn alle anderen die ik hier vandaag ontmoet ook. Nu alleen nog al die namen en gezichten onthouden.... En nu Compas leren kennen, uitviegeliëren hoe het nu is en hoe "ze" het straks willen hebben. Het lijkt erop dat Compas een Oracle Forms 6.0 applicatie is (of 6i, dat weet ik nog niet zeker). Het is in ieder geval bedoeld om bij te houden welke goederen (commodities noemen ze dat hier) waarvandaag waarheen onderweg zijn. Logistiek dus, past precies in mijn vakgebied.

En 's avonds krijg ik mijn eerste rondleiding door Rome van Ferry. Hij is hier al heel vaak geweest en weet precies de weg. Na een paar kleinigheden gehaald te hebben bij de super mercato op station Trastevere, springen we op de tram naar Argentina. Ik weet niet meer waar we allemaal langs gelopen zijn, maar in ieder geval heb ik het Pantheon gezien (lekker koel binnen!), de Trevifontein en het Piazza Novana. Terwijl we in Rome lopen moet Italië de achte finale spelen van het WK en als ze éénmaal gewonnen hebben weten we dat direct: er breekt een behoorlijk tumult los. Mensen juichen, buschauffeurs en

automobilisten toeteren en overal komen ineens italiaanse vlaggen vandaag. Italië heeft dus duidelijk gewonnen!

Mijn eerste indruk van Rome is inderdaad een oude stad, vol mooie gebouwen en gezellige straatjes, maar alles is wel rommelig en slordig en slecht onderhouden. En dat laatste is wel jammer, want dat doet toch wel een beetje afbreuk aan de mooie omgeving.

DINSDAG, 27 JUNI.

Eindelijk heb ik een netwerkconnectie! Kan ik eindelijk wat dingetjes op papier gaan zetten en uitwerken. En ook eindelijk mailen dat ik een goeie reis gehad heb. Ik heb gisteren al een paar scenarios opgepikt die ik alvast kan gaan uitwerken. Van elk scenario de voor- en nadelen bedenken en opsommen. En bedenken wat voor elk scenario gebeuren moet om het gerealiseerd te krijgen en wat ik nog uit moet zoeken. Zo heb ik alvast een grote lijn, dan kan ik nu de diepte in gaan. Ik heb gister de nodige documentatie gekregen van Ferry en Joachim. Die kan ik alvast gaan lezen en ook kan ik zelf een beetje rondneuzen in Compas.

's Avonds ga ik met de trein naar station Parco Leonardo. In de trein valt het mij op dat er hier overal een bepaalde grassoort groeit. Uit de trein lijkt hij klein, maar als ik er langs loop schat ik dat hij wel tweëneenhalve meter groot is. Ik weet niet wat het is, het lijkt wel wat op bamboe ofzo.

In Parco Leonardo zit een heel groot winkelcentrum. Alles met elkaar schat ik ongeveer vier á vijf Groningse Herestraten bij elkaar. En naast allerlei kledingwinkels en zo meer zit er ook een supermarkt. En wat voor een supermarkt. Hij heet iper mercato – hypermarkt – en dat is hij ook. Hij heeft vijftig kassa's en ze verkopen echt alles, van melk en brood tot autobanden. Ik kijk natuurlijk mijn ogen uit bij zo'n grote supermarkt en het duurt dan ook even voordat ik heb wat ik wil hebben. Ik neus ook nog even rond in de rest van het winkelcentrum. Alleen niet té lang, want ze gaan om acht uur dicht. Hier moet ik beslist op een zaterdag eens terugkomen!

WOENSDAG, 28 JUNI.

Nou, nu ik een netwerkconnectie heb moet ik maar eens op tijd beginnen. Dan kan ik voor mijn werk mooi dit hele verhaal nog even op papier zetten! Ik begin de weg in het gebouw nu ook redelijk te vinden. Het WFP gebouw bestaat uit een drietal driehoeken, Yellow Tower, Blue Tower en Green Tower geheten, die bij de liften met de hoeken bij elkaar komen. Aan die rare hoeken moet ik eerst wel even wennen; ik ben gewend aan vierkanten. Ik zit voorlopig op de zesde verdieping in de blauwe toren. Later verhuis ik

misschien naar de tweede verdieping in de gele toren. Ik zit namelijk nu bij de afdeling ODTF. Zij zijn systeemeigenaar van Compas. En ik denk dat het handiger is als ik bij de afdeling ADIC ben. Zij zijn de applicatiebeheerders van Compas.

Voorlopig ben ik in ieder geval héél hard bezig met het maken van een actieplan en een planninkje. Sommige dingen worden denk ik best wel krap, maar dat is misschien ook wel goed want in die vijf week dat ik hier ben, moet er een hoop gebeuren!

DONDERDAG, 29 JUNI

Vandaag het actieplan afmaken. Dat vind ik toch best wel moeilijk, om alles netjes en juist op papier te zetten. Gelukkig is engels geen probleem, met engelse documenten maken heb ik gelukkig al veel ervaring. En bij Vertis op het netwerk is de Grote Van Dale geïnstalleerd en dat is ook een hele grote hulp. Ik heb vandaag eindelijk een account gekregen op het WFP netwerk. Nu ben ik dus bereikbaar op twee emailadressen. Ik denk dat ik vooral mijn Vertis adres zal gebruiken, dat heeft iedereen nu inmiddels. Nou een ander emailadres doorgeven schept alleen maar verwarring. En bovendien is dat WFP adres weer weg als mijn vijf weken op zijn. Nu ze mijn e mailadres hebben kunnen ze me na die vijf weken tenminste nog bereiken als dat moet.

Verder begin ik nu echt de weg te leren kennen. Vanmiddag loop ik al bijna helemaal zonder nadenken plotseling de goeie kant op! Zal ik nu constant de weg kwijt zijn als ik in Nederland weer moet overstappen van driehoekige gebouwen naar rechthoekige gebouwen?

Het werk gaat verder tot dusver voorspoedig. Ik vind het best wel moeilijk om bij iedereen langs te lopen, overal notulen van maken en actiepunten aan mensen toewijzen. Maar iedereen zegt vandaag ineens dat ik goed bezig ben. Sjonge!!! Daar ben ik best wel blij mee natuurlijk, vooral omdat ik het zelf eigenlijk best nog wel moeilijk vind allemaal! Maarja, alle begin is moeilijk Dus vooral doorgaan zo blijikbaar.

Ferry Spaan van TNT Express vertrekt vanmiddag naar andere te regelen dingen in andere landen. Dat vind ik eigenlijk best wel een klein beetje jammer, want ik heb een hoop steun aan hem gehad de laatste paar dagen en hij is aangenaam gezelschap (en ook vind ik het misschien wel jammer omdat hij omdat hij best wel knap is. Maar er zijn er nog meer hier die leuk zijn om naar te kijken, dus niet getreurd).

's Avonds neem ik de trein naar station Trastevere, om daar om tram 8 te springen naar Argentina. Daar aangekomen doe ik een poging om de route die we maandag gelopen

hebben terug te vinden. In eerste instantie lukt me dat, ik vind de Via dei Cestari met zijn winkels vol priester-, monnik- en nonnenkleding (alleen zijn ze nu allemaal dicht, een fotootje maken moet dus later maar). Als ik nu rechtdoor ga moet ik bij het Pantheon uitkomen herinner ik mij. Als ik doorloop kom ik inderdaad bij het Pantheon uit. Helaas, daar neem ik kennelijk een verkeerde straat want na wat dwalen kom ik uiteindelijk uit bij het Piazza Navona. Op het Piazza Navona staan altijd een heleboel tekenaars en schilders (net zoals het Place du Têtre in Parijs) en ook staan er altijd wel een paar levende standbeelden. De Charlie Chaplin figuur herken ik al, want die stond er maandag ook. Blijkbaar is dit plein de vaste werkplek van die meneer. Aangezien het toch alweer wat later begint te worden, wil ik de tramhalte weer opzoeken. Aangezien ik nog niet echt de weg weet in Rome, heb ik daar vast wel weer een boel tijd voor nodig. En dat klopt. Na wederom een poosje dwalen, waarbij ik uiteindelijk op de Campo de' Fiori uitkom, pak ik de kaart er maar bij en weet ik eindelijk precies waar ik ben en welke kant ik op moet. Uiteindelijk vind ik toch de tramhalte weer terug.

VRIJDAG, 30 JUNI.

Vooralsnog lijkt het redelijk de goeie kant op te gaan. De testomgeving is waarschijnlijk maandag of dinsdag klaar en één van de testscenarios heb ik ook al klaar. Alleen zit ik nog met de loadtest. Ik heb Vertis gemaïld en wel wat tips gehad, maar dat vergt wel nogal wat uitzoekwerk en ik weet niet of ik daar de tijd wel voor heb. Eerst maar even afwachten waar TNT mee komt. Die zijn namelijk ook bezig met zoeken. Maar elke stap die gezet wordt is er in ieder geval ééntje in de goeie richting.

's Avonds besluit ik te gaan winkelen in winkelcentrum Parco Leonardo. Gewoon een beetje neuzen bij alle winkeltjes. Bij een electronicazaak kom ik een oprolbaar USB-kabeltje tegen met een paar verschillende verloopstukjes. Er zit er ook ééntje bij voor mijn fototoestel. Kan ik mooi maandag eens kijken of ik die foto's online kan krijgen!

Mijn eerste weekend

ZATERDAG, 1 JULI

Tsja, wat zal ik vandaag eens gaan doen?

Ik besluit om eerst een tip van Ferry op te gaan volgen. Als ik de trein neem naar Trastevere, moet ik rechts aanhoudend ergens onder een spoor doorlopend in een gezellige winkelwijk uitkomen. Als ik die kant oploop, blijkt dat inderdaad te kloppen. Overal zijn winkels en staan marktkraampjes. Hier ben ik wel eventjes zoet!

Daarna wil ik wat sightseeing doen. Ik ga terug naar Trastevere en neem de trein naar Ostiense. Als ik van daaruit naar het noorden loop moet ik volgens mijn kaart bij de Piramide en Porte San Paolo uitkomen. Dat blijkt te kloppen. Ik neus wat rond en neem wat foto's. Daarna loop ik verder naar een tramhalte om nog eens naar het centrum van Rome te gaan. Maar ditmaal om foto's te maken!

Als ik eindelijk thuis kom, heb ik niet echt veel puf meer. Nouja, ik heb dan ook veel gelopen vandaag. Ik pak mijn fototoestel en kijk nog even door alle foto's heen die ik tot dusver gemaakt heb. En bedenk: wat zal ik morgen eens gaan doen?

ZONDAG, 2 JULI

Ik begin vandaag met trein en tram naar Largo dit Torre Argentina. Vandaar loop ik oostwaarts naar het Piazza Venetia. Daar moet een mooie sight zitten om te gaan zien en dan ben ik ook vlakbij het Forum Romanum. Als ik op het Piazza Venetia aankom ben ik verbaasd: het monument is een gigantisch gebouw!! Die Italianen denken niet klein zeg. Ik zie mensen op het gebouw lopen. Kennelijk kun je er op. Ik loop erheen en ontdekt de

ingang. Als ik verder naar boven ben gelopen, blijkt er in het gebouw een tentoonstelling te zijn over het Italiaanse leger. Geïnteresseerd loop ik er even doorheen. Wat mooi meegenomen is, is dat het lekker koel is binnen. Het enige wat ik jammer vind, is dat de beschrijvingen en dergelijke allemaal alleen in het Italiaans zijn. En daar kan ik nog niet echt veel mee. Nouja.

Buiten gekomen zie ik een flink aantal meters lager een kraampje met water en brood. Ik koop daar een fles spa-blauw en ook een broodje, want ondertussen is het middaguur alweer lang verstreken. Ik ga zuidwaarts om het monument of wat het ook is heen en beklim de Campidoglio (het Capitool). Daar ga ik op een muurtje zitten om mijn broodje op te eten.

Als ik mijn broodje heb, loop ik om de gebouwen heen, want daarachter moet het Forum Romanum zitten. En dat klopt. Verbaasd staar ik naar beneden. Het is duidelijk te zien waar de Italianen hun groot-denkerij vandaan hebben! Ik maak een paar foto's en koop een souvenir. Langzaam loop ik de trap af en bij alle ruïnes langs. Ik kan het steeds niet laten om foto's-foto's-foto's te maken.

Als ik uiteindelijk genoeg heb van het Forum Romanum, vul ik mijn flesje bij bij een waterpunt en loop door naar het zuiden, want dan moet je bij het Colosseum uitkomen. En dat klopt. Ik kijk even rond en besluit dan via het Circus Maximus terug te lopen en een tramhalte ofzo op te zoeken. Want het wordt al best wel laat en ik heb trek. Bij het Circus Maximus ben ik nog even verbaasd. Ik weet nog goed uit "Ben Hur" hoe het er uit gezien moet hebben. Nu is het één lege vlakte. Alleen een hoektoren met een piepklein stukje van de tribunes is uitgegraven. In gedachten zie ik al bijna de strijdwagens die hoek om racen.....

De tweede week

MAANDAG, 3 JULI

Als ik opsta en in de spiegel kijk, zie ik dat ik bij het zonnebrandcrème smeren een klein plekje in mijn nek vergeten ben. Daar is het nu helemaal rood. Toch voel ik er niks van. Toch maar even grondig blijven insmeren de komende dagen!

Op mijn werk ga ik verder met het uitzoeken van autorisatiedetails en ik zit wat mensen achter de broek aan om ervoor te zorgen dat ze doen wat ze moeten doen. Ik voel mezelf een behoorlijke zeurpiet, maar zo werken de dingen hier nu eenmaal.

Als ik ga vragen, blijkt dat de testomgeving nog niet klaar is. De import van de database is gecrashed en Harald heeft hem opnieuw opgestart. Nu is het afwachten totdat die klaar is. Verder krijg ik later op de dag een mailtje dat we donderdag de performance kunnen gaan testen van Citrix over een satellietverbinding. Eigenlijk loop ik dan achter op planning, maar er staat in ieder geval een enigszins formele datum en dat is voor mijn gevoel toch weer een hele stap vooruit!

DINSDAG, 4 JULI

Als ik 's ochtends uit het raam kijk, zie ik dat het weer een warme dag belooft te worden. Zo erg vind ik dat vandaag niet, ik zit toch heel de tijd in een lekker koel airgeconditioneerd gebouw. Het verbaast mezelf wel dat ik redelijk goed overweg kan met de

warmte hier. Ze zeggen altijd dat het een heel andere warmte is en dat blijkt te kloppen. Ik ben er nog niet uit wat het precies is; een lagere luchtvochtigheid denk ik. In ieder geval is de gevoelstemperatuur een stuk lager dan in Nederland en zolang je maar in de schaduw blijft is er niks aan het handje.

Vandaag is een echte praat-dag. Tegen de tijd dat het lunchtijd is, heb ik al drie mini-meetings achter de rug. Het resultaat is wel dat ik in de loop van de middag telefonisch al de nodige gegevens doorkrijg. Ze zullen me de details nog e-mailen, maar één punt kan ik al bijna van mijn lijstje afstrepen als zijnde uitgezocht. Weer een stapje verder dus! Heb ik jullie trouwens al verteld dat de toetsenborden hier ietsjes anders zijn? De meeste karakters zitten wel op hun "normale" plek, maar een paar, zoals het aanhalingsteken en het apestaartje, zijn verwisseld. Dus nou tik ik al een meer dan een week "" waar ik @@ moet tikken en andersom. Tegen de tijd dat ik hier aan gewend ben, zijn mijn vijf weken vermoedelijk al wel om.

's Avonds heb ik geen zin om weg te gaan, maar ook geen zin om thuis te blijven. Ik besluit om als tussenoplossing om beneden bij restaurant Verde Smeraldo te gaan eten. Die zit pal naast mijn hotel en ik heb er nog een Pizza Con Salsicce te proberen. Die is mij namelijk vorige week aangeraden door Ferry, maar ik heb hem nog steeds niet geprobeerd. Ik zoek hem op op de menukaart en prent de spelling goed in mijn hoofd. Ik wil in mijn weekverslag strakjes niet ál te veel stomme spel-en tikfouten maken. De pizza blijkt inderdaad het aanraden waard, want hij smaakt heerlijk.

WOENSDAG, 5 JULI

Italië heeft gewonnen van Duitsland gisteravond. In de verlenging wisten ze 2-0 te scoren. Ik zie op BBC World vanmorgen een paar beelden van een uitzinnige mensenmassa ergens in de buurt van het Circus Maximus. Daar word ik een klein beetje bang van en ik besluit om even uit te zoeken wanneer de finale is, zodat ik weet wanneer ik niet in het centrum moet zijn. Al die mensen die dronken zijn van het Italiaanse succes gecombineerd met ongetwijfeld de nodige alcohol zie ik eigenlijk niet zo zitten (zou ik daarom nou juist wél aanwezig moeten zijn om mijn angst te overwinnen of iets dergelijks??).

Op mijn werk vind ik vanmorgen een mailtje van mijn Mammie. Zelf heeft ze geen internet, maar duidelijk was ze op bezoek bij twee tantes van mij die dat wel hebben. Ik vind het fijn om hem te lezen en tik direct een e-mailtje terug. Daarna ga ik aan mijn werk. Als ik bezig ben komen er weer een paar punten bij op mijn to-do-lijstje. In de loop van de ochtend heb ik een conference call met het thuisfront, TNT en Ordina dus, en tijdens die vergadering komen er weer een paar punten bij. Ik moet maar gauw een paar punten af zien te vinken, er staan er nu zo ontmoedigend veel op!

's Avonds ga ik boodschappen doen bij Auchan in Parco Leonardo (die hele grote supermarkt met vijftig kassa's). Ik had eigenlijk best mijn fototoestel eventjes mee kunnen nemen bedenk ik mij, want ik heb jullie helemaal nog geen foto laten zien van dit winkelcentrum. Ik moet toch tenminste een foto maken van die vijftigste kassa in die hele grote supermarkt als bewijs. En misschien ook een fotootje van de rekken met autobanden die ze daar verkopen (ja echt!). Hebben jullie ooit gehoord van een supermarkt die behalve levensmiddelen ook autobanden, lcd-tv's en computers verkoopt? Ik niet in elk geval.

DONDERDAG, 6 JULI

Vandaag gaat de “grote satelliet-test” plaatsvinden. Ik hoop met grote hopen dat hij bruikbare resultaten produceert. En dat de satellietverbinding gewoon goed werkt, want zonder netwerkverbinding kan die hele centralisatie wel in de prullenbak. Ik zou niet weten hoe we het dan zouden kunnen doen. We gaan testen en Harald, Drago en ik zijn aangenaam verrast door de goeie responstijden. Het systeem reageert ook via een satelliet direct, net alsof we gewoon op het hoofdkantoor zitten (zitten we in werkelijkheid

ook, maar we doen eventjes alsof we ergens in de Afrikaanse regenwouden ofzoiets zitten), en daar zijn we allemaal héél erg blij mee. De satelliet-verbinding was toch mijn grootste zorg. Er zijn nog wel andere lastige issues, moeilijke en tijdrovende, maar niks onoplosbaars.

Aan het eind van de morgen nodigen zowel Drago als Joachim mij uit voor een Out-of-office lunch. Ik weet niet wat de plannen zijn, maar iedereen gaat dus ga ik natuurlijk graag mee. Ik rijd samen met een paar anderen mee met Joachim. Hij blijkt te rijden in een heel schattig oud en krakkemikkig busje (legergroen, hij lijkt wel wat op zo'n ouderwets jaren-zestig-volkswagenbusje alleen heb ik het idee dat deze groter is; stom genoeg let ik niet op het merk en het type als ik instap). We rijden Rome uit en even later komen we bij een klein, goed verstopt restaurantje. We krijgen eerst allerlei schalen met verschillende antipasti (een koud voorgerecht) en daarna wordt er druk in het italiaans gediscussieerd over de noodzaak van een secundo. De ene helft van het gezelschap zit namelijk al vol met voorgerecht, terwijl de andere helft nog trek heeft. Ik kan het gesprek niet volgen, maar uiteindelijk blijkt er een soort van mixed grill besteld te zijn. Ik heb eigenlijk niet zo'n trek meer, maar neem toch een paar kleine dingetjes die Joachim mij aanraadt. En die inderdaad heel lekker blijken te zijn.

Als we naar de auto's lopen om terug te gaan naar WFP, valt mij de betrokken lucht op. Ik voel een regendruppel en besef ineens dat ik dat mis: regen! Zou het inderdaad gaan regenen?

VRIJDAG, 7 JULI

De wekker gaat. Ik doe mijn ogen open en kijk naar de gordijnen. Geen zon zo te zien. Dan word ik echt wakker. Geen zon? Als ik later aangekleed ben doe ik de gordijnen open en zie dat het regent. En aan de plassen op straat te zien, doet het dat al een poosje. Dan hoor ik een vage donder rommelen. Zowaar, niet zomaar regen, zelfs onweer! Bij de receptie van het hotel staan plu's, maar ik neem er geentje mee. Even genieten van die regenbui als ik naar mijn werk loop.

Op mijn werk aangekomen trek ik alle jalouzieën omhoog. Van mijn bureau af heb ik zo een perfect zicht op de onweersbui. Ik ben nog naar net aan het werk als het plotseling enorm hard gaat regenen. Het giet! Meer nog zelfs, een wolkbreuk!. Een half uurtje later wordt het minder en nog een uurtje later schijnt de zon al bijna weer. Mooie liedjes duren niet lang.

Voor wat mijn impactanalyse betreft probeer ik wat functioneel-ontwerp-achtige dingetjes helder te krijgen. Dan kan ik proberen om een inschatting te maken van hoeveel tijd dat zou kosten om te ontwerpen, bouwen en testen. Hm...volgens mij weet ik nog niet genoeg. Ik pak mijn trouwe aantekenboek en ga maar weer eens rondlopen om met een paar mensen hier van gedachten te wisselen. Dat helpt. Nu is het alweer een stuk duidelijker en kan ik zowaar mijn eerste (nouja, hij is eigenlijk van Harald en Daniela en niet van mij, maar goed) urenschattingen op papier zetten. Nu heb ik voor mijn gevoel alweer een belangrijk stapje vooruit gezet! Toch een fijn gevoel om zo de week te kunnen afsluiten.

Tweede weekend

VRIJDAGAVOND, 7 JULI

Ik besluit om Rome in te gaan. Omdat ik nou eindelijk eens een keertje binnen in het Pantheon foto's wil maken, trek ik iets aan wat niet ál te bloot is. Het Pantheon is tenslotte een kerk. Ik heb geluk en kan nog net mooi een paar foto's maken voordat het gebouw dicht gaat. Ik neem tenminste aan dat het dicht gaat. Er wordt iets italiaans omgeroepen en iedereen loopt ineens naar de uitgang. Daarna loop ik eventjes naar de Trevifontein. Bij de Trevifontein kun je zo leuk "mensen kijken". Hier in Rome komen mensen uit alle delen van de wereld, zoveel verschillende talen en culturen. Maar als ze bij de Trevifontein staan, doen ze allemaal hetzelfde: een muntje inwerpen, elkaar op de foto zetten.

Als ik zit te kijken, voel ik een regeldruppel. Ik kijk omhoog en zie een erg betrokken lucht. Hm. Als dat net zo'n plensbui wordt als vanochtend moet ik als de bliksem zorgen dat ik onder dak kom. Ik besluit om gauw via de Galleria terug te lopen naar het Pantheon. Dan heb ik twee kansen om te schuilen. In de verte hoor ik een donderslag rommelen. Als ik bijna bij het Pantheon ben zie ik een bliksem flitsen en meteen daarop schrik ik een ongeluk van de ongelooflijk harde knal die erop volgt. Die bliksem is dus duidelijk ergens ingeslagen. Of uitgeslagen eigenlijk. Nouja, maar gauw doorlopen want daar zie ik het Pantheon al.

ZATERDAG, 8 JULI.

Vandaag wil ik eens richting Vaticaanstad. Als ik bij de tramhalte sta te wachten krijgt een meisje aan mijn kant van het perron ineens ruzie met een meisje van de overkant. Ze steekt over en aan de overkant beginnen ze te vechten (echt vrouwelijk; krabben en bijten; waarom vechten vrouwen eigenlijk zo kattig?). Een jongen aan mijn kant van het perron steekt over en deelt een paar stevige trappen uit. Dat vind ik niet eerlijk, met zijn tweeën tegen één en dan nog jongen tegen meisje. Omstanders beginnen zich ermee te bemoeien en de jongen trekt zich schielijk terug. Een heel groepje loopt nu weg, hem

meetrekend. Ik weet nog steeds niet wat er aan de hand was, maar ben wel blij dat de tram er nu aankomt.

Op het Sint Pietersplein aangekomen hang ik eerst wat rond en maak wat foto's. Er zijn hier veel toeristen. Ik kijk wat beter en zie dat ze allemaal in een **enorm** lange rij staan om de basiliek in te kunnen. Nu ben ik best wel een beetje teleurgesteld. Ik had best wel even in de basiliek willen kijken, maar heb geen zin om zo lang in de rij staan voor één of andere oversized kerk. Verder lopen dan maar. Ik zie een bord dat richting sixtijnse kapel wijst. Nouja zeg, daar staan ook al zo achterlijk veel mensen voor in de rij! Ik loop langs de rij een pleintje op en zie een tramhalte. Omdat ik even geen zin heb in lopen stap ik de tram in. Ik zie wel waar ik uitkom.

De tram blijkt te stoppen bij het Piazza del Popolo. Omdat dat pleintje nogal prominent voorkomt in Alexandre Dumas' "Graaf van Monte-Christo", stap ik uit en neem er een kijkje. Ik dwaal rond en maak wat foto's. Dan loop ik een van de straten in en kijk wat etalages. Uiteindelijk kom ik uit op het Piazza Venetia. Ik kijk nog even rond bij het Forum Trajanus en na wat foto-werk sjok ik via een omweg naar de tramhalte. Volgens mijn voeten is het voor vandaag wel weer genoeg geweest.

ZONDAG, 9 JULI

Wat staat er voor vandaag op het programma? Ohja, ik wou een kijkje nemen bij de Via Appia Antica. In de klassieke oudheid was dat dé toegangsweg tot Rome. Hij was zelfs zo beroemd dat hij met regelmaat de Asterix-albums gehaald heeft. Ik ben nieuwsgierig hoe hij er tweeduizend jaar na dato bij ligt.

Het is een mooie en rustige wandeling. Wel lekker, even geen toeterende auto's, brommers en bussen. Onderweg maak ik wat foto's. Dan kom ik bij de catacomben van San Callisto uit. Ik besluit om een entreekaartje te kopen en wacht op een toer in een taal die ik versta. Je mag er namelijk alleen onder begeleiding van een gids in. Als we eenmaal onder de grond rondlopen snap ik waarom; het is hier een doolhof. De gids vertelt over de tijd dat deze begraafplaats in gebruik was en legt uit dat de christenen hier bijeens kwamen om hun diensten te houden (die waren toen in het Romeinse Rijk verboden) en hun doden te begraven. Als we éénmaal uit de catacomben zijn, moet ik eerst weer even wennen aan de temperatuur buiten. Beneden was het lekker koel. Daarna zoek ik een bushalte op. Ik ga nog even een ogenblikje het centrum in, mensen kijken vanaf de Spaanse Trappen en een of twee zonnestraaltjes opvangen. Ik moet toch een béétje bruiner terugkomen dan ik wegging!

Derde week

MAANDAG, 10 JULI

Italië heeft de wereldcup gewonnen gisteravond. Via strafschoppen. Dat hoor ik vanochtend op BBC World. Ik had gisteravond nog wel meegekregen dat de eigenlijke wedstrijd in 1-1 geëindigd was (ze zaten in de verlenging). Nouja, ik kan zometeen op kantoor dus de nodige kleine oogjes verwachten!

Op kantoor zit iedereen er heel de dag ongelooflijk slaperig bij. Kennelijk hebben ze allemaal flink feestgevierd gisteravond. Joachim ook. Ondanks dat hij vanavond naar de presentatie van het Italiaanse team wil op Circus Maximus, blijft hij bij zijn plan om na het werk nog even naar het strand te gaan. Da's hier maar twintig minuten ofzo vandaan. Iedereen zou meegaan, maar gedurende de dag zeggen er steeds meer af; zodat we met ons drieën overblijven: Joachim, Ferry (die komt halverwege de middag binnenwandelen) en ik. We gaan toch en het is hardstikke lekker op het strand. Zo 's avonds is het niet zo warm als overdag; waardoor het voor ons Noord-Europeanen nu pas aangenaam wordt. We zitten op een terrasje bij een strandtentje die er uitziet alsof hij uit de film is weggelopen; van die parasollen met rieten dakjes enzo. Gecombineerd met de muziek die ze draaien geeft dat een heerlijk relaxt, exotisch gevoel. Het is net vakantie.

Dan zien we verderop op het strand de nodige activiteit. Even kijken wat er gebeurt. Ze blijken daar een film aan het opnemen te zijn en zitten duidelijk in de repetities voor een scène. Even later gaan ze hem opnemen en de muziek gaat uit en iedereen wordt verzocht stil te zijn. Als ze klaar zijn mag de muziek weer aan.

Joachim is heel de tijd bezig om ons over te halen om ook naar het Circus Maximus te komen. Eigenlijk zie ik dat niet zo zitten; ik zie de boel liever op de televisie. Ik weet niet hoe dat soort dingen in Italië gaan, maar in Nederland eindigen dit soort dingen meestal in rellen en rottigheid. Ferry lijkt ook te twijfelen of hij wel heen moet gaan; hij denkt dat we dan niet meer bij het hotel terug kunnen komen wegens taxigebrek. Klinkt ook eigenlijk wel logisch. Uiteindelijk zet Joachim ons allebei af bij ons hotel. Eigenlijk vind ik het ook wel best zo; als ik gegeten heb zal het al laat zat zijn.

DINSDAG, 11 JULI

Het was groot feest gisteravond zegt BBC World vanochtend. Er waren meer dan een miljoen mensen naar het Circus Maximus geweest. Dat betekent dus op kantoor zometeen nóg kleinere oogjes dan gisteren. En dat klopt. Er lopen hier een paar mensen door de gangen die wel heel erg op de automatische piloot lijken te draaien. Ik vind dat best amusant, want ik heb nergens last van.

Omdat een paar rapportjes van tests enzo op zich laten wachten, ga ik vandaag maar eens bellen waar één en ander blijft. Prompt heeft het effect; twee e-mailtjes krijg ik nog geen uur later binnen. Mooi! Gelijk maar even verwerken in de impactanalyse; dan kan ik die dingen tenminste officiëel afvinken in mijn planning. Verder worstel ik nog steeds met de loadtest. TNT is op zoek geweest; maar de tools die zij daarvoor gebruiken zijn voor WFP te duur. WFP zelf is met één of twee ideeën bezig, en ik ga mezelf eens verdiepen in een tooltje dat me aangeraden is door een mede-Vertisser. Tot dusver ziet het er hoopvol uit; ik denk dat dat programma best wel handig zou kunnen zijn. En het grote voordeel is dat het ding freeware is. Da's best mooi meegenomen.

's Avonds gaan we nog even Rome in. Ferry heeft een paar boodschappen in zijn hoofd. Het is best wel weer gezellig om samen met iemand aan de wandel te gaan; in mijn uppie vermaak ik me ook wel, maar aanspraak is ook eigenlijk wel een keertje leuk. We dwalen een poosje gezellig door het centrum en Ferry slaagt voor bijna al zijn boodschappen. Alleen de wijnwinkel is al dicht als we hem eindelijk teruggevonden hebben. Dat moet een volgende keer dan maar, want voorlopig is het (voor mij in ieder geval) al weer laat genoeg als ik terug in het hotel ben.

WOENSDAG, 12 JULI

Vandaag ga ik verder met mijn Swingbench-onderzoek. De tool lijkt best wel handig te zijn. Omdat er een zestal PL/SQL procedures bij zitten die je kunt gebruiken om je eigen SQL-statements in te zetten, hebben we er waarschijnlijk nog nét de tijd voor om een loadtest te doen en de resultaten te interpreteren. Mijn tijd om de impactanalyse af te maken hebben ze gisteren namelijk stiekem met een week verkort. Aan het begin van de laatste week moet hij af zijn, want dan willen ze hem alvast naar het management sturen. Nou mag ik dus “fijn” opzien tegen het houden van een soortement van afstudeerpresentatie. Nouja, zover is het gelukkig nog lang niet. Voorlopig moet ik die wetenschap maar even ver weg stoppen en mezelf vertellen dat het niet eng is om te doen, dan lukt het vast wel.

DONDERDAG, 13 JULI

O jeetje, donderdag de dertiende! Zou die net zo rampzalig zijn als vrijdag de dertiende? Nouja, we zien wel wat de dag brengt. 's Morgens gaat alles nog redelijk voorspoedig, zowel de conference call met TNT in Nederland als de vergadering met een paar WFP'ers die ik op het programma heb staan.

's Middags begint inderdaad het geduvel. Ik probeer om Swingbench aan de praat te krijgen, maar wat ik ook probeer, het wil niet lukken. Ik vraag een collega van mij via e-mail, maar die kan mij ook niet verder helpen. Ik vermoed dat er ergens in één van de noodzakelijke bestanden ééntje zit die een foute versie is. En zoek dan maar eens uit welke dat is. Uiteindelijk zoek ik maar via internet contact met de maker van die tool. Ik hoop dat hij me verder kan helpen. De dertiende inderdaad!

VRIJDAG, 14 JULI.

Hopelijk gaat het vandaag beter dan gister. In mijn mail vind ik vanmorgen een antwoord van de maker van de Swingbench-tool. Dit helpt me weer wat verder en in de loop van de morgen slaag ik erin om het ding aan de praat te krijgen. Joepie, eindelijk!! Ik probeer wat dingetjes uit en stel Alain op de hoogte dat ik klaar ben om de SQL-statements in die tool te gaan coderen.

Ondertussen zijn Joachim en Ferry begonnen met een eerste review van mijn concept-impact-analyse. Dat zal wel de nodige commentaar opleveren. Zo'n supergrote impact analyse als dit heb ik tenslotte nog nooit eerder gedaan, dit is niet te vergelijken met die kleine analysetjes voor RFC's die ik thuis wel eens moet doen. Nouja, ik hoop dat ik wat kan met hun commentaar.

's Avonds ga ik Rome even in en dwaal wat door de straten. Ik neus wat in winkels in kijk wat etalages. Het is hier nu overal uitverkoop. Pas als ik weer thuis ben, bedenk ik dat ik nog bij die kraampjes langs de Tiber had willen lopen.....nouja, volgende keer dan maar.

Derde weekend

ZATERDAG, 15 JULI

Ik ben enigszins op tijd wakker, maar doordat ik nog lang blijf dommelen in bed, ben ik uiteindelijk toch relatief laat op. Nu ik de belangrijkste sights gezien heb, bedenk ik me: wat ga ik doen vandaag, waar heb ik zin in?

Ik trein naar Trastevere en loop onder het tunneltje door om een poosje te neuzen in die wijk waar ik twee week geleden ook ben geweest. Ook hier is het overal uitverkoop en ik kijk goed of er iets leuks tussen zit. Helaas voor mij en gelukkig voor mijn portemonnee zit er niks bijzonders tussen en uiteindelijk loop ik de straat uit zonder iets gekocht te hebben. Ik twijfel tussen lopen en trammen naar Argentina, maar als ik de hoek om kom staat de tram er. Trammen dus! Ik ren en haal hem nog net. Op Argentina loop ik via Piazza Venetia naar het Corso. Dat is een hele lange winkelstraat. Ik heb er de afgelopen weken heel wat stukjes van gezien, maar ik wil hem nu eens vanaf begin tot eind uitlopen. En dan weer terug aan de andere kant. Dan kan ik mooi ook even rondneuzen op zoek naar een of twee souvenirjes. En eventjes kijken in de Disney winkel die ergens halverwege die straat zit.

Het blijkt een behoorlijk lange wandeling te zijn, en omdat ik slenter en niet doorloop, en even afdwaal bij de Trevifontein, duurt hij nog langer. Als ik in een etalage neus, zie ik een leuke handtas. Zal wel duur zijn hier, bijna alle winkels in deze straat zijn hardstikke duur. Ik check voor de zekerheid toch even de prijs. Vierhonderd euro. Hm. Da's inderdaad errruugg duur. Laat maar zitten dus, want zo leuk vind ik hem nu ook weer niet.....

ZONDAG, 16 JULI

Wederom trein ik naar Trastevere, nog niet helemaal wetend wat ik zal gaan doen vandaag. Ik neem de tram naar Argentina en loop via de Piazza Venetia naar het Corso. Misschien dat ik eens bij Villa Borghese zou kunnen gaan kijken. Misschien ook niet. Het

relaxte van gisteren is mij ook wel goed bevallen, ik zou er een relax-weekend van kunnen maken. En dan volgend weekend (mijn laatste) alle sights nog 1 keertje langs.

Ik slenter al neuzend in etalages het Corso af en stop onderweg voor een cappuchino en brioche bij een McDonalds vestiging. Ik ga daar direct even ook naar de wc. Hm. Kennelijk is die pizza gisteravond niet goed gevallen want dat lijkt zowaar op een beetje diarree.

Daar zit ik eigenlijk niet echt op te wachten. Ik besluit om het park maar even te laten en in de buurt van restaurantjes-met-wc's te blijven.

Gelukkig valt het mee, want het zet niet door. Wel ben ik vreselijk duf heel de dag. Ik zit een poosje in de schaduw bij het Pantheon naar een acteur te kijken die daar rondloopt. Hij is gekleed in een oud-Romeins centurion-kostuum en kennelijk kun je tegen betaling met hem op de foto. Dat soort acteurs zie je hier bij bosjes, ook bij de Spaanse Trappen en het Colosseum.

Ik dwaal een beetje door alle straten en straatjes. Nu ik wat richtingsgevoel heb opgedaan hier, kan ik dat doen zonder prompt te verdwalen, zoals in het begin. Ik heb nu ook bijna nooit meer een kaart bij me. Die heb ik nu niet echt meer nodig, alleen als ik specifiek een kortste weg wil vinden ofzo. Ik koop zowaar een paar souvenir'tjes vandaag. Ik hoop dat ze thuis die leuk zullen vinden.

Vierde week

MAANDAG, 17 JULI

Vandaag ga ik eens aan het werk met alle commentaar van de reviews van vorige week. Ik lees al het commentaar eens door en besluit dat ik daar nog wel een aardige kluif aan heb, naast alle andere dingen die ik deze week nog wil uitzoeken. Desalwelteplus is het nuttig commentaar en ik begin met de makkelijksten aan te pakken. Een aantal dingen gaan over formulering; het moet duidelijk wel een stuk formeler dan ik het in eerste instantie opgeschreven heb. Als ik dat aangepast heb, besluit ik om de inleiding te gaan herschrijven een een begin te maken met de managementsamenvatting. Die lijken mij het moeilijkst; vroeger op school met nederlands had ik al een hekel aan samenvatten. Na mijn eindexamen heb ik het dan ook zoveel mogelijk vermeden, maar nu moet ik er toch wel aan geloven.

Na de lunch loop ik even bij Alain en Barbara binnen om te vragen hoe het is met de loadtest. Het nieuws is goed; ze weten welke SQL-statements getest moeten gaan worden en Alain gaat bezig met het incoderen in de Swingbench tool. Als dat gebeurd is, kunnen we het vanaf mijn laptop testen en als dat goed is, kunnen we Swingbench op een server neerzetten en de echte loadtest doen. Ik spreek af dat ik dinsdagmorgen nog eens kom binnenwandelen om te vragen hoe het dan is. Ik hoop met hopen dat het allemaal nog lukt deze week.....

DINSDAG, 18 JULI

Vandaag krijg ik goed nieuws want Alain heeft de eerste testscripts af. Ik prop ze in de Swingbench PL/SQL stubs en laat mijn laptopje draaien. Het loopt als een tierelier! Daar ben ik heel erg blij mee. Ik mail direct en besluit om morgenochtend bij Alain binnen te lopen om te overleggen. Het lijkt me wel een strak plan dat ik Swingbench alvast op die server installeer terwijl hij de laatste statements codeert. Ik hoop dat we dat morgen voor elkaar kunnen boksen, zodat we morgenmiddag de test kunnen testen. Als dat dan goed gaat, kunnen we hem "voor het echie" doen.

Verder zijn Joachim en ik begonnen met een basisverhaaltje voor een presentatie in elkaar te zetten. Omdat ik deze week nog allerlei dingen af wil maken, zet Joachim hem in elkaar. Eigenlijk zou die presentatie begin volgende week zijn, maar een aantal mensen kunnen volgende week heel de week niet dus moet het vrijdag maar. Hu! Een presentatie! Het idee alleen al is eng, maar ik denk dat ik maar gewoon probeer te doen alsof ik een danslesje sta te geven, dan kom ik vast wel doorheen. Gelukkig hoef ik hem niet alleen te doen, want Joachim helpt mij mee.

's Avonds heb ik ineens ontzettend zin om Rome in te gaan dus ik trein en tram naar Argentina. Ik slenter een beetje door de stad, iedere keer vind ik dat weer gezellig. Leuke straatjes, en zoveel mensen om naar te kijken. Mensen kijken blijft toch het leukste wat er is :). Als ik honger krijg, loop ik voor deze ene keer bij de McDonalds binnen voor een snack. Dat wordt dus geen ijsje deze week.

Heb ik jullie al verteld dat ze hier bij WFP in de kantine -eigenlijk meer bedrijfsrestaurant, ik eet er ook altijd warm met de lunch- ijs verkopen? Joachim is gek op een hele specifieke: Cucciolone heet het ding, het is een soort chocoladereep met ijs binnenin. Van Ola. Dat wil zeggen, het heet anders, maar het is hetzelfde logo. Ik heb die Cucciolone ook eens geproefd (ergens in mijn eerste week) en ik vind hem ook wel lekker. Ik heb eens

op Ola.NL gekeken of ze hem in Nederland ook hebben, maar ik vind hem niet in hun assortiment. Jammer.

WOENSDAG, 19 JULI

Joachim is vanmorgen wel erg vroeg begonnen want ik vind een emailtje van hem dat hij verzonden heeft om half zes vanochtend. Als ik later bij hem binnenloop heeft hij de hele presentatie voor vrijdag al klaar. Ik ben erg onder de indruk. Zelf ga ik bezig met wat rekenwerk aan databaselicenties, met de hulp van een medeVertisser kom ik er zowaar nog uit ook. Alleen duizelt mijn hoofd nu wel van de tienduizendtallen. Als we gaan lunchen stelt Joachim voor om een pizza te halen aan de overkant. Aan de overkant zit een gebouw van Bosch en daar kun je zo de kantine binnenlopen om wat te eten. Ze hebben er een terras dus we kunnen lekker buiten zitten. En dat lijkt ons allen een uitstekend idee.

Zo zoetjesaan beginnen we ook de terugslag te merken van Joachim's werklust vanochtend, hij heeft alle energie al verbruikt en heeft bijna niets meer over. Hij is van plan om voor een keer op tijd naar huis te gaan. Ik denk bij mezelf dat dat een uitstekend plan is, anders gaat hij altijd hardstikke laat naar huis, terwijl hij meestal toch wel tegen half negen 's ochtends begint. Desondanks heeft hij tijdens de lunch nog genoeg praatjes. De lunch zelf is leuk; lekker op een terrasje in de schaduw. Ik neem een stuk pizza en ben dan eigenlijk al vol, maar Vlado dringt aan om nog een stuk te nemen. Uiteindelijk delen we een stuk in twee.

DONDERDAG, 20 JULI

Ferry is duidelijk terug van twee dagen vrij geweest, want vanochtend krijg ik binnen tien minuten vier e-mailtjes van hem. Ik ben er blij mee, want nu kan ik weer een stukje verder

met kosten en baten uitrekenen voor de impact analyse. Als je zegt hoeveel het gaat kosten, gaan managers tenslotte direct vragen wat het dan oplevert, dus moet ik dat ook uitrekenen. En dat laatste is nog niet zo makkelijk, want hoe weet je nou hoeveel tijd mensen gaan besparen (en hoeveel dat dan in geld oplevert natuurlijk)? Daar bovenop zijn de mensen waarvan ik denk dat die mij daar mee kunnen helpen (oftewel: die dat het beste kunnen inschatten), allemaal op vakantie. En dat maakt het niet makkelijker :(.

Aan het eind van de ochtend discussieren we over wat we met de lunch gaan doen; uiteindelijk gaan we sushi halen bij de commissary beneden. Dat wordt dus mijn eerste keer met stokjes eten; ik zal er vast een puinhoop van maken. Als ik probeer te eten (Joachim heeft me uitgelegd hoe ik die eetstokjes moet vasthouden) blijkt het goed te doen te zijn. Kennelijk is Joachim een goed uitlegger. Erg handig ben ik natuurlijk nog niet, maar een bende wordt het ook niet en ik slaag er in om alle sushi redelijk netjes op te eten. Het is trouwens best lekker :), als je het nog nooit gehad hebt moet je het toch eens proberen. Verder hoor ik via-via in de loop van de dag dat ze hier al druk bezig zijn met bekijken wat voor hulp ze in Libanon kunnen geven (want als die oorlog daar afgelopen is, zal dat inderdaad wel nodig zijn). Vandaar al de vergaderingen heel de tijd. Dat herinnert mij weer even aan waar het in deze organisatie om gaat. Mensen te eten geven die geen eten hebben. Toch een erg nobel doel, vind ik.

's Avonds ga ik even naar Parco Leonardo. Op de eerste verdieping daar hebben ze bij een van de eettentjes een actie: als je een cola bestelt, kun je er een Coca-Cola veldfles bij kopen. Da's een mooie aanwinst voor mijn verzameling, zo'n veldfles! Ik ben er blij mee en als ik weer in mijn hotelkamer ben, zet ik hem trots op het dressoir. Dan kan ik er mooi af en toe naar kijken :)

VRIJDAG, 21 JULI

Ik sta op en realiseer me dat mijn hoofdpijn ergens halverwege gistermiddag weggetrokken is. Apart. Gisterochtend had ik er nog last van en gedurende de dag werd het steeds erger. Totdat besloten werd de hele agenda voor de presentatie vanmiddag om te gooien (ze noemen het nu een briefing); sindsdien heb ik er geen last meer van gehad. De voor mijn gevoel moeilijkste onderwerpen zijn nu van de agenda verdwenen; ik hoef nu alleen maar te praten over de dingen die nu duidelijk zijn en daar kan ik denk ik wel mee uit de voeten. Ik zat daar gister dus meer over te stressen dan ik dacht. Eenmaal op mijn werk neem ik een cappuccino en bedenk me dat vanmiddag de loadtest gaat plaatsvinden. Ik kan bijna niet geloven dat we hem eindelijk gaan doen. We zijn er al bijna vier week mee bezig, zou het echt gaan gebeuren? Ik hoop dat hij voorspoedig gaat en ook dat hij bruikbare resultaten oplevert.....Later op de dag, een half uurtje voor onze presentatie, belt Alain. Hij heeft een vergadering nodig met ODTF over de loadtest. Nu. Anders kan de test niet doorgaan.

Stik.

De jongens en meiden van ODTF kunnen nu niet echt, we moeten immers naar die briefing straks. En daarna zou de loadtest al beginnen. Wat nu? Nouja, jullie raden het al: hij gaat niet door vandaag. Het was ook te mooi om waar te zijn.

Vierde en laatste weekend

ZATERDAG, 22 JULI

Ik sta op en na aangekleed te zijn doe ik eerst even een beetje was. Ik heb de afgelopen weken mogen ontdekken allergisch te zijn voor dat wasmiddel dat het hotel gebruikt (wat 's nachts best wel vervelend is als ik tussen de lakens lig), dus mijn kleding was ik nu maar zelf, dan kom ik zonder jeuk de dag tenminste door.

In de trein naar Trastevere denk ik na. Mijn laatste zaterdag hier. Wat zal ik gaan doen? Ik besluit om eerst het park nog eens te gaan proberen. Vorige week zondag wou ik daar eigenlijk gaan kijken, maar dat was toen niet zo'n succes. Na een cappuccino in het centrum loop ik naar de ingang van het park. Het park is een mooi park. En best wel groot. Ik slenter er doorheen. Jammer dat ik mijn fototoestel ben vergeten. Hier had ik mooie foto's kunnen maken. Zo in de schaduw van al die bomen is het best uit te houden, vooral omdat er overal fonteintjes staan waar ik mijn flesje kan bijvullen. Als ik uiteindelijk uitgekeken ben, loop ik een weggetje af dat uit blijkt te komen bij de Trinita dei Monti-kerk. Ik loop de Spaanse Trappen af en loop bij de Trevifontein langs. Daar wil ik graag nog even een poosje zitten. En misschien nog een muntje ingooien. Dat heb ik vorige week al gedaan, maar wie weet helpen meer muntjes ook meer :)

ZONDAG, 23 JULI

Mijn laatste vrije dag in Rome. Ik heb geen zin om moeilijk te doen en besluit om er een relax-dag van te maken. Ik trein en tram naar het centrum en neus daar rond. Even in alle souvenirwinkeltjes kijken. Die heb ik tot nu toe steeds overgeslagen, want dat kon later nog wel. Nu gaat die vlieger niet meer op. En ook eens kijken bij alle -legale- marktkraampjes. Die hebben van alles en nog wat, handtassen, t-shirts, tekeningen, kalenders. Allemaal snuffel-dingetjes in ieder geval. Er lopen hier ook een hoop illegale verkopers rond, met allemaal namaak-merkspul, Dolce&Gabbana en Coco Chanel namaak enzo. Maar daar koop ik niks. Als je betrapt wordt, kost je dat vijfduizend euro boete. Die verkopers zijn ook steeds min of meer op de vlucht voor de politie. Soms letterlijk, laatst renden er een paar ineens weg. Met de politie er achteraan. (en pas toen ik de politie er achteraan zag gaan, drong het tot me door wat er aan de hand was). Samengevat doe ik niet veel bijzonders vandaag. Gewoon nog een keertje overal even kijken :)

Vijfde en laatste week

MAANDAG, 24 JULI

De laatste week alweer. Vandaag meegerekend heb ik nog maar vier daagjes om alles af te maken. Eerst dus maar eens op een rijtje zetten wat ik in die tijd allemaal nog moet doen. Met stip op 1 staat natuurlijk de loadtest. Die moet vanavond. Ik hoop dat hij dit keer wel doorgaat. In de loop van de ochtend praat ik met Alain en die blijkt nu een plan-B te hebben voor als die andere afdeling weer niks van zich laat horen.

In de loop van de middag komt Ferry binnenwandelen. Joachim komt vlak daarna met het idee om van de week wat leuks te gaan doen na het werk, als een soort van afscheidsfeestje. We opperen een paar ideeën, maar besluiten dat het strand het leukst is. En waarschijnlijk het makkelijkst, want het centrum zit komende week vol met bobo's die over Libanon komen kletsen. Het enige wat ik van het italiaanse nieuws echt heb meegekregen is dat die Amerikaanse Condoleezza Rice er ook bij zal zijn. Omdat ik nog erg slecht in italiaans ben is de rest van het bericht min of meer langs mij heen gegaan. 's Avonds doen we eindelijk de lang-verwachte load-test. 100 gebruikers gaan goed, 200 ook maar 250 wil niet. We lopen tegen één of ander geheugenquotum aan en ik baal als een stekker. Ik had gehoopt dat we verder dan 200 zouden kunnen komen. Nu moet eerst deze drempel genomen worden voordat we weer kunnen gaan testen.

Als Ferry en ik later in het restaurant zitten te eten, vertelt hij me dat Martin (da's de chef van de afdeling waar ik nu voor werk) vond dat de presentatie afgelopen vrijdag heel goed ging. En dat vrolijkt mij toch wel weer helemaal op.

DINSDAG, 25 JULI

We zijn nog steeds van plan om vanavond naar het strand te gaan. Ik betwijfel stiekem of dat nog lukt want vanavond doen we een derde poging tot loadtest. En als dat weer tot zeven uur ofzo duurt, lijkt het me dat we niet echt veel tijd meer hebben voor het strand. Bovendien zegt de televisie dat het vanavond gaat regenen, en dat is strand sowieso niet zo'n goed idee. Nouja, we zien wel hoe het loopt.

Als ik het dingen-die-ik-deze-week-nog-moet-doen-rijtje langsga, ontdek ik dat ik al een heel eind ben. Het enige wat echt nog openstaat, is de loadtest en de kosten-batenanalyse. Ik ga de testresultaten van gisteravond verwerken en even bekijken wat ik vanavond aan testresultaten moet verwachten. Daarna kijk ik met Ferry mee als we met de kosten-baten-analyse bezig zijn. Ferry is al net zo handig met excel als Joachim. Ik probeer wat simpele trucjes en weetjes in mijn hoofd te prenten, dan kan ik thuis eens gaan vogelen. Nu zie ik pas goed hoe handig en overzichtelijk excel kan zijn als je ermee om kunt gaan.

De loadtest zelf gaat niet zo best. We lopen tegen dezelfde foutmelding aan als gisteravond. Na nog wat testen besluiten we dat we de conclusie kunnen trekken dat het een databaseconfiguratieprobleem (mooi galgje-woord!) is een geen serverprobleem. Het is niet helemaal wat ik gehoopt had, maar het is toch een conclusie en dat betekent dat ik in ieder geval iets in de impactanalyse kan zetten wat hout snijdt en het is toch een soort van stapje vooruit :). Jammer genoeg is er geen tijd meer om nog even naar het strand te gaan. In plaats daarvan zet Joachim ons af vlakbij de Santa Maria di Trastevere.

In die buurt zit een heel gezellig stukje Rome, waar Ferry een goede chinees weet te vinden. We eten er noedels, garnalen en peking-eend. Alleen heb ik die peking-eend nog nooit zo opgediend gezien. Die paar keer dat ik het gehad heb was het gewoon een gebraden eend. Dit is heel anders, het zijn plakjes vlees op een bedje (heet dat zo?) van witte "sliertjes" die kokos blijken te zijn. Er wordt een schaaltje bij geleverd met een soort van flensjes erop en ook wat groente. Omdat ik dat niet allemaal heel goed snap, neem ik eerst een slok drinken. Dan kan ik ondertussen mooi bij Ferry afkijken wat de bedoeling is. Het blijkt dat je het vlees met wat groente in een flensje rolt (het lijkt wel een wrap) en dan met de hand opeet. Ik vind het wel grappig en het smaakt ook nog eens érg goed!

WOENSDAG, 26 JULI

Vanochtend ga ik eerst de resultaten en conclusies van de loadtest van gisteravond verwerken. En ik moet mijn actieplan nog eventjes updaten. Terwijl ik daar mee bezig ben, werkt Ferry aan de kosten/batenanalyse. Ik ben blij dat hij dat doet, ik weet er niet echt weg mee. Daar moet ik duidelijk eerst nog een hoop ervaring in opdoen. En dan, toch nog vroeger dan ik had verwacht, loop ik tegen het moment aan dat er al aan zat te komen: ik ben klaar. Alles wat op papier moet staan (van mijn kant) staat op papier en alles wat uitzoekend moet worden is uitgezocht! Rest mij alleen nog afscheid nemen, opruimen en dat soort dingen. Mooie taak voor morgen...

DONDERDAG, 27 JULI

Mijn laatste WFP dag is vandaag. Er staan drie vergaderingen op het programma. Thuis vergaderen we zelden, maar WFP-ers vergaderen heel wat af. En alledrie zijn het een soort van "laatste-dag-laatste-dingetjes" vergaderingen. En natuurlijk moet ik niet vergeten om iedereen te bedanken, zowel van WFP als van Ordina en TNT, maar natuurlijk ook de Vertissers die mij met e-mailtjes en telefoontjes verder geholpen hebben.

In de loop van de ochtend zien we via internet de uitzending van RTL nieuws van gisteravond. Daar bleek een artikel in te zitten over de hulpkonvoeien en er zat ook een interview in met een belangrijke WFP-er. Ik kijk naar het interview en ben stiekem erg trots als ik het WFP-logo op de vrachtwagens zie en op de zakken met voedsel. Daar gaat het om, mensen te eten geven, en met het doen van die impactanalyse heb ik ook een beetje meegeholpen. Die impactanalyse is namelijk voor de applicatie waar ze die konvoeien in bijhouden.

Als het lunchtijd is vindt Joachim dat ik mag beslissen waar we heen gaan. Ik wil graag even naar Bosch. Dan kan Ferry ook nog mee, want die moet na de lunch zijn vliegtuig halen. En ik vind het het gezelligst als iedereen mee kan. Bovendien hebben ze bij het Bosch-gebouw een terrasje, dan kunnen we gezellig en lekker rielekst in de schaduw zitten.

En dan komt het moment waar ik een beetje tegenop zie: afscheid nemen. Ik loop bij iedereen met wie ik samengewerkt heb langs om even persoonlijk handje te schudden en goeiedag te zeggen. Ik zal het WFP best wel een beetje missen...

De terugreis

Vandaag moet ik terug naar Nederland. Ik heb mijn koffer al gepakt, en loop nog een keer alles na om te kijken of ik echt niets vergeten ben. Daarna ga ik naar beneden om uit te checken. Ik zie daar een beetje tegenop want ik heb geen idee of ze de boodschap meegekregen hebben dat ik de rekening niet zelf betaal maar dat die opgestuurd moet worden. Voor de zekerheid heb ik een kredietkaart apart gehouden waar het eventueel vanaf kan.

Als ik bij de receptie kom blijkt inderdaad dat ze op hun manier van niets weten. Ik maak wat ruzie, maar aangezien dat geen fluit helpt betaal ik uiteindelijk maar zelf. Goede leer voor de volgende keer dus; die receptionisten doen alsof ze het IQ van een ongestelde kiwi hebben en ik spreek niet voldoende italiaans om daar iets aan te kunnen doen.

Gelukkig hebben we net een extra dividend gekregen dat het net precies dekt. Dat betekent in ieder geval geen ernstige financiële consequenties.

Ik ben toch wel een beetje kwaad op die receptionisten (maar zij kunnen er ook niets aan doen dat ze maar 1 hersencel hebben.....) en besluit om ze geen taxi te laten bellen maar in plaats daarvan naar het Holiday Inn te lopen. Daar staan altijd wel taxi's. En dat klopt, dus rijd ik prinsheerlijk met de taxi naar het vliegveld. Tijdens de rit weet ik mezelf voldoende te kalmeren om niet kwaad meer te zijn op dat hotel. Gewoon volgende keer rekening houden met het feit dat ze blijkbaar geen zakenmensen gewend zijn hou ik mezelf voor. Op het vliegveld check ik mijn bagage in en ga ik door de security. Ferry had gewaarschuwd dat daar enorme rijen kunnen staan, maar momenteel is er helemaal geen

rij en kan ik zelfs kiezen door wie ik gecheckt wil worden. Dit gaat tenminste wel lekker voorspoedig. Ik drink bij een restaurantje mijn laatste italiaanse capuccino en ga naar de gewijzigde gate.

En nu wordt het verhaal erg saai; want alles gaat voorspoedig: het vliegtuig vertrekt mooi op tijd, we hebben een turbulentieloze vlucht en landen op Schiphol een kwartier eerder dan gepland. Als ik bij de bagagecarrousel sta, bel ik Mammie dat ik veilig geland ben. Ik vind het fijn om haar stem weer te horen; we kletsen wat en als de bagageband begint te lopen en ik op mijn koffer moet gaan letten hang ik met tegenzin op. Alles met elkaar heb ik een kwartier na de landing mijn koffer al weer. Dat is bepaald boven verwachting want in deze vakantieperiode zal het wel superdruk zijn op Schiphol. Ik loop eerst naar een treinkaartjesautomaat en als ik mijn treinkaartje heb, blijkt dat de trein om twintig over het hele uur gaat. Dat betekent dat ik nog mooi even de tijd heb om wat te eten en te drinken te kopen voor in de trein.

In de trein loop ik tegen de Nederlandse onbeschoftheid aan; die ben ik in die vijf weken duidelijk ontwend. Ik probeer mijn zware koffer in het bagagerek te krijgen, maar het lukt me niet want hij is te zwaar. Er zitten drie stoere mannen in de buurt maar geen van hen biedt aan me te helpen. Op hun gezichten ligt een duidelijke "zoek-het-maar-uit" uitdrukking. Ik besluit om één meneer te vragen, hij lijkt er niet veel zin in te hebben, maar als ik vraag of hij me even wil helpen met mijn koffer durft hij toch geen nee te zeggen. In Groningen zie ik dan wel weer

Als we om vijf voor acht het Groninger Hoofdstation binnenrollen sta ik op en een heer die in Amersfoort is ingestapt biedt automatisch aan: "Zal ik u even helpen met uw koffer?". "Ja, graag" zeg ik en met ons tweeën tillen we mijn koffer uit het bagagerek. Ze zijn er dus toch nog, echte heren!

Ik neem een taxi naar huis en bedenk dat ik eigenlijk helemaal niks gemist heb hier; als ik eenmaal thuis ben zit ik even op de bank met de tv aan en probeer te wennen aan thuis zijn.....

Epiloog

Vandaag ben ik een week weer in Nederland. En dat is een mooie gelegenheid om even terug te kijken. Wat vind ik achteraf eigenlijk van die hele klus in Rome? En van Rome?

DE OPDRACHT

Toen ik begon aan de opdracht had ik het gevoel dat het me nooit zou lukken. En al helemaal niet in maar vijf weekjes, er moest best wel veel gebeuren. Daar kwam nog eens bij dat ik nog nooit zo een grote impactanalyse gedaan had. Wel kleintjes, zo van een halve dag ofzo (“wat is de impact als we dat éne verplichte veldje optioneel maken” – dat soort werk).

Alle anderen daarentegen geloofden allemaal wel in mij. Iedereen die ik sprak geloofde vast dat ik het kon. Samengevat geloofde eigenlijk iedereen in mij behalve ik (kennelijk heb ik toch een klein zelfvertrouwen-probleempje ☺).

Terugkijkend kan ik wel zeggen dat iedereen gelijk had en ik niet, want ik kan het dus inderdaad. Dat heb ik met die opdracht in Rome bewezen. Ik ben er ook best héél trots op dat me het gelukt is. En wat mij ook wel aanstaat is dat ik het zelfs leuk vond om te doen. Omdat we in het begin heel de opdracht in een goed plan van aanpak hebben gefruitseld hoefde ik in de loop van het onderzoek alleen maar dat plan van aanpak te volgen en de acties die daarin gedefinieerd waren af te vinken. En dat maakt het dan toch wel weer overzichtelijk, daardoor raakte ik de weg niet kwijt. Toen aan het einde alles weer bij elkaar kwam, drong het ook pas echt tot me door hoe groot een en ander uiteindelijk bleek te worden!

Ik heb duidelijk gemerkt hoe belangrijk het is om van tevoren na te denken over hoe je een opdracht gaat doen, wat je gaat doen en wanneer enzo, en daar dan een plannetje voor maken. Ik weet wel dat dat waarschijnlijk belangrijk is, want iedereen die er verstand van heeft zegt dat, maar nu heb ik ervaren hoeveel steun je er aan hebt en dat geeft toch nét dat beetje extra.

Verder heeft het onderzoekende van de opdracht wel iets; dat prikkelt mijn nieuwsgierigheid. Hoe meer ik in de materie thuisraakte, hoe nieuwsgieriger ik werd naar de meningen van iedereen, en de uitkomsten van de tests enzo. Of het allemaal inderdaad zou kunnen, en zoja, hoe dan precies.

En tenslotte, toen ik éénmaal begonnen was, wou ik het ook afmaken. En niet zomaar afmaken, maar ook goed. Kwaliteit leveren. Als ik het doe, wil ik het ook goed doen! Ze zeggen dat dat komt omdat Steenbok mijn sterrebeeld is dat ik een beetje perfectionistisch ben, maar ik geloof dat niet zo. Volgens mij heb ik dat gewoon van Papa, want die heeft dat ook ☺ .

Ach, het was gewoon een te gekke klus bij een te gekke organisatie met fantastische collega's! Als zich weer een dergelijk iets aandient, lijkt het me best leuk om nog eens zoiets te doen. Het was een interessante uitdaging!

DE STAD ROME

“Afrika begint bij Rome” schijnt een gezegde te zijn. Nu ik er geweest ben, kan ik wel snappen waar dat weg komt, het klopt ook wel een beetje. Sommige wegen en gebouwen enzo zijn best wel slecht onderhouden. En dan heb je die (al dan niet illegale) Noord-Afrikanen die duidelijk illegale namaak-Coco-Chanel enzo verkopen.

Italianen werken ook anders dan Nederlanders. Dat kon ik duidelijk zien in de McDonalds. Bij die McDonalds-en bij ons in de stad loopt het personeel altijd snel-wandelend heen en weer achter de toonbank om iedereen maar zo vlot mogelijk te kunnen bedienen. Vooral al er een lange rij staat. Maar bij die in Rome sjokt het personeel heel rustig hier- en daarheen om de bestellingen bij elkaar te krijgen. Ook als er een lange rij staat. Ze verwachten duidelijk dat de klanten daar wel op blijven wachten. Ik heb er moeite mee om te snappen dat ze dat kunnen; ik zou vreselijk lopen te stressen in zo’n situatie.

Rome is wel een hele mooie stad, je voelt de geschiedenis als je er doorheen loopt. Al die oude monumenten waar je zo’n beetje iedere vijf meter over struikelt. Elk gebouw heeft wel een interessant verhaal dat ik op mijn hotelkamer kon nalezen in een klein boekje dat ik daarvoor had meegenomen. Groningse gebouwen hebben ook wel verhalen, maar die gaan lang zover niet terug in de geschiedenis. En natuurlijk zien de Groningse gebouwen er lang zo mooi niet uit als de Romeinse.

Daarnaast is Rome best een gezellige stad om doorheen te lopen, ergens wat te gaan eten of te gaan winkelen. Of op een terrasje te gaan zitten “mensen kijken”. Er lopen zoveel heerlijk verschillende mensen rond! Mode-bewuste Italianen, compleet niet-modebewuste toeristen (waar ik bij hoor), ze lopen allemaal door elkaar en dat is erg leuk om te zien. Van mensen kijken krijg ik nooit genoeg.

Rome heb ik in die vijf weken leren kennen als een mooie en bijzondere stad waar het goed toeven is. Een stad waarvan de pluspunten de minpunten ruimschoots overtreffen. Ik moet er beslist een keertje weer heen!!

